

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 29.

21de juli 1895.

21de aarg.

Storvask.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forffud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. levers det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Renge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Otteogtyvende lelse.

Den anden part. Indledning.

II Guds egenkaber. A.

ABC-klassen: Salme 90, 2: „Fra evig-hed til evighed er du Gud.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor, Luk. 1, 37: „Hos Gud skal ingenting være umuligt“, og 1 Joh. 3, 20: „Gud kender alle ting.“

Forklærings-klassen: Samme som ovenfor, Salme 139, 7: „Hvor skal jeg gaa hen fra din aand, og hvor skal jeg fly fra dit ansigt?“ og Ef. 28, 29: „Han er underfuld i raad, stor i visdom.“

Wink.

Gud er evig, almægtig, alvidende, allestedsnærværende, vis.

Evig: Ewigheeden pleiede de gamle Egyptere at fremstille under billedet af en slange, som bider sig selv i halen. Ewigheeden kan vi tænke os som en ring med den indskrift. Hvor er begyndelsen, hvor enden?

— Almægtig: Kong Knud den mægtige vandrede ved havets bred. Hans hoffolk smigrede ham, som de pleiede, og sagde, at han var en gud paa jorden, at han var herre over landet og havet, og at intet var umuligt for ham. Mens nu normen just slyngede bølgerne mod kysten, befalede kongen, at man skulde bringe ham en stol, satte sig paa den og sagde: „Landet, som jeg sidder paa, er mit, og havet, som omgiver dette land, er ogsaa mit. Saa byder jeg dig nu, hav, at du øieblikkelig lægger dig og ikke berører din herres fødder.“ Men havets bølger brød ind over kysten og oversprøjtede kongen. Da stod han op, pegte paa sig selv og sagde: „Se, her er en konge!“ Derpaa pegte han paa det skummende hav og paa himmelen og sagde: „Se, her er Gud!“

— Alvidende: Lillegut og Lillepøster var engang alene hjemme. Da sagde Lillegut:

„Mama er borte; lad os se, om vi ikke kan finde noget godt at spise.“ „Velan“, sagde Lillepøster, „naar bare ingen ser os, saa er jeg med paa det.“ „Kom med ind i spiskammeret“, sagde Lillegut, „der staar melkeskabet, og vi kan spise saa meget af fløden, som vi vil.“ „Nei“, sagde Lillepøster, „der kan jo naboen se os, som er ude og arbejder i haven sin.“ „Saa lad os gaa ud i køkkenet“, sagde Lillegut, „der er honningen.“ „Nei“, sagde Lillepøster, „for der kan nabotønen se os; hun sidder jo ved vinduet og iyr.“ „Ja, saa lad os gaa ned i kjælberens da“, sagde Lillegut, „der kan vi jo spise æbler, og der er det bægsmøtt.“ „Heller ikke det gaar an“, sagde Lillepøster, „for der ser Gud os; han sidder jo i himmelen og ser alting ogsaa i mørke.“ Da blev Lillegut hange og sagde: „Dersom det er saa, da er det bedst, at vi ikke tager nogenting, før mama kommer hjem og giver os lov.“

— Allestedsnærværende: Med venen gaar han gennem den dunkle dal, og fienden griber han med sin højre haand endog ved det yderste hav.

— Gud er overalt hos os om end usynlig, ligesom luften, som vi har om os overalt, skønt vi ikke ser den. Sæt, at en blind mand ved, at hans konge er tilstede; selv om han da ikke kan se kongen, vil han alligevel opføre sig med anstand og ærefrygt. „Jeg ser rigtig nok ikke ham“, vil han tænke; „men han er tilstede og ser mig.“ Gjør og tænker du ligesaa?

— En hymnissionær i London fortæller, at han høit oppe paa et elendigt, men rent tagkammer i denne verdensstad havde lært at kende en meget fattig kone. I hendes vindu stod en omhyggelig pleiet blaaberbusk. Da missionæren spurgte, hvorfor hun ofrede denne simple busk saa stor omhu, svarede hun: „Jeg har taget den med fra heden for at have et levende væsen hos mig. Paa denne plantes udblikning og velft merker jeg uafsladelig, at den almægtige Gud er her i mit kammer; thi hvorledes kunde busken vokse uden Guds nærværelse? Jeg kan jo ikke give den velft. Men saaledes er det mig en stor trøst: Han, som er hos planten, er ogsaa hos mig, stofferss kvinde.“

— Vis: Mennesket spaar, Gud raar.

— En matros stod og saa en gammel mand falde i vandet. Den uhyggelige søgte at arbejde sig op paa land igjen, men forjæves. Han sank, kom igjen op paa overfladen og sank paany, indtil det saa ud til, at han ikke havde flere kræfter igjen. Smidlertid var en mængde mennesker komne til. Uden selv at gjøre forsøg paa redning knurrede de mod matrosen, hvis bryst prydedes med flere medaljer for at have reddet mennesker fra at drukne, fordi han ikke kastede sig ned og reddede manden. Matrosen var imidlertid ikke ubirksom. Han fulgte manden med

spændt opmærksomhed; men først da han saa, at han ikke havde flere kræfter igjen, kastede han sig som et lyn ned i vandet, greb den afmægtige med sin sterke arm og førte ham paa land, hvor han snart kom til kræfter. „Havde jeg“, forklarte matrosen for de omkringstaaende, „fastet mig ud efter den druknende strafs, som I vilde, saa havde han grebet mig med sin fulde kraft og trukket mig ned med sig!“ Saaledes handler ogsaa Gud i sin visdom ofte mod os. Han tøver med hjælpen, til vi har opbrugt af vor egen kraft. Da kommer han og gjør en ende paa vor nød. Og da forstaar vi bedst, at det var Herrens arm, der frelst os.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Twenty-eighth Lesson.

Part Second. Introduction.

II. The Attributes of God. A.

ABC Class. Ps. 90 2: “From everlasting to everlasting thou art God.”

Catechism Class. Same as above, Luke 1. 37: “With God nothing shall be impossible;” and 1 John 3. 20: “God knoweth all things.”

Explanation Class. Same as above, Ps 139. 7: “Whither shall I go from thy spirit? Or whither shall I flee from thy presence?” and Is. 28. 29: “The Lord is wonderful in counsel, and excellent in working.”

SUGGESTIONS.

God is eternal, almighty, all-knowing, omnipresent, wise.

Eternal: Blessed is he that has God for a friend; for God dies not, nor does he ever change. But woe unto him that makes God his enemy; for no one outlasts God, nor is anyone able to evade him.

Almighty: An old Persian fable reads thus: God created the earth a vast, level, barren plain, with not a green thing to be seen on it; not a flower, not a tree. He came forth to view his new creation, and to adorn it with beauty; and he sent his angels to sow broadcast over the world the choicest seeds of the most beautiful flowers and trees. Satan, on his black wing, followed, and saw the unburied seed lying all over the earth, and he said, “This is the work of the Almighty, and I will destroy it.” So he went to work, and every seed that could be found he buried out of sight in the soil, and, as if to make his work complete, he summoned the

rains of heaven, and they fell upon the earth, and saturated it, that the seed might rot away. Then, with his arms folded and a malignant smile of satisfied pride, he looked to see the chagrin of the Almighty when he should behold his work destroyed. But, as he gazed, the seed germinated; it broke through the clod, shot through the ground, and came up in forms of beauty everywhere; and the apparent ruin had become an Eden of loveliness.

All-knowing: He that counts the drops of water in the ocean, surely also counts the tear-drops shed by his children.

Omnipresent: A clergyman once heard a man swear dreadfully in the presence of a number of his companions. He told him it was a cowardly thing to swear so in company, when he dared not do so by himself. The man answered that he was not afraid to swear at any time or place. “I’ll give you ten dollars,” said the clergyman, “if you will go into the churchyard at twelve o’clock to-night, and swear the same oaths, when you are alone with your God, which you uttered here.” “Agreed,” replied the man; ‘tis an easy way of earning ten dollars.” “Well, you come to me to-morrow, and say you have done it, and the money is yours.” The time passed on; midnight came, and the man went to the graveyard. It was a night of thick darkness. As he entered the place, not a sound was heard; all was still as death. Then the gentleman’s words, “alone with God,” came to him with wonderful power. The thought of the wickedness he had committed, and had come there to repeat, darted through his mind like a flash of lightning. He trembled at his folly. Afraid to take another step he fell on his knees, and, instead of the dreadful oaths he came to utter, the earnest cry went up, “God, be merciful to me a sinner!” The next day he went to the gentleman, thanked him for what he had done, and said he had resolved never to swear again.

Wise: There once lived a hermit, who in a remote cave passed day and night in God’s service. But seeing a man put to death unjustly he lost faith in God, and went again into the world. An angel in the form of a man joined him, and they entered a city together. During the night the angel strangled the only child of their host as it lay asleep. The night following, in another city to which they traveled, and after being hospitably entertained, the angel robbed their host of a rich gold cup which he valued highly. Next day, as they crossed a bridge over a river, they met a pilgrim, of whom the angel inquired the way to the nearest town. As the pilgrim turned to point it out, the angel seized him and hurled him into the stream below. The hermit was horrified at the atrocities of his companion whom he now believed to be an agent of the devil; but he was afraid to speak. At the next city they entered they were refused hospitality, and were churlishly consigned to a

En morsf liden fyr.

Israels synder lægges af ypperstepresten paa bukkens hoved,
og den føres ud i ørtencn. (3. Moj. 16, 21—22.)

pigsty for shelter. The next morning the angel presented their surly host with the gold cup which he had stolen. Then the hermit was sure his companion was the devil, and he refused to go farther with him. But the angel turned to him and said: "Dear friend, first hear me, and then go thy way. True it was, the man thou sawest put to death suffered innocently, but he was in a fit state to enter another world, and God permitted him to be slain, foreseeing that if he lived, he would commit a sin, and die before repentance followed. As for the child whom I strangled in the cradle, his father formerly performed numerous acts of charity and mercy, but afterwards grew covetous in order to enrich the child, of whom he was inordinately fond. This was the cause of its death, and the father has now again become a devout Christian. As for the cup which I took, know that its owner was formerly abstemious, but had, since he got it, become intemperate, and was intoxicated twice or thrice a day. He has now returned to his former sobriety. Again, I cast the pilgrim into the river, for had he proceeded much farther he would have fallen into a mortal sin. Now he is saved, and reigns in celestial glory. Then, that I bestowed the cup upon the inhospitable citizen,—know that nothing is done without reason. He suffered us to occupy the swine-house, and I gave him a valuable consideration. But he will be punished hereafter. Put a guard, therefore, on thy lips, and detract not from the Almighty, for he knoweth all things."

Taterbarnet.

(Fortsættelse.)

Bedrigvis var der ikke andre reisende med postvognen, saa de to piger havde begge vognhjørner til sin raadighed og kunde ligge og sove. Det var næsten blevet mørkt, da de naaede frem til Freetal. Her var Mirjam kjendt og løb lige i armene paa gæstgiverens sone. Denne havde allerede faaet kundskab om de to børns forsvinden fra hjemmet og udbrød høist overrasket.

"Er det taterpigen? Hvor er Fridoline? I usiftelige børn! Ved I ikke, at man har søgt paa alle kanter efter eder, at Fridolines far er næsten fræa sig selv af sorg, og den gamle bedstemor gjør ikke andet end at græde? Men hvor kommer I fra?"

"Fridoline er syg. Hun sidder derborte i vognen", sparte Mirjam hurtig. "Na, hjælp hende ud, før vognen kjører afsted med hende. Vi har forbildet os i skoven."

I det samme traadte postvognens kjører hen til madamen: "Jeg medbringer to smaa-piger til Dem. Her er brev om dem. De maa være saa venlig at —"

"Godt! Godt! Jeg kjender baade børnene og deres forældre. Løft blot den syge ud af vognen. O hvor brændende hed hun er! I dag er det for sent at bringe dem til Grünfeld; de faar blive hos mig inat. Men jeg maa straks faa sendt bud baade efter faderen og doktoren."

Da mor Lisbet og Johan Kapsel med glædestaarer i øinene var naaede frem til Freetal, traf de doktoren udenfor døren.

"Hun ligger ovenpaa, har faaet god seng og god pleie", sagde han. "Gaa stille op, men tal ikke meget med hende. Hun trænger ro. Det er heller ikke sikkert, at hun kjender eder."

Den sidste bemærkning bragte mor Lisbet til at komme med et forfærdelsesudbrud. "O", udbrød hun, "har vi da faaet hende igjen, forat hun atter skal tages fra os for altid?"

"Nei, nei, mor Lisbet. Tab ikke modet! Med Guds hjælp haaber jeg, at hun igjen vil blive frisk. Her er plads nok i huset, saa I kan blive her inat allesammen. Jeg skal hver dag se til den syge. Blot ro og forsigtighed!"

Med tungt hjerte steg Kapsels opad trappen. Konen i huset, hun hed madam Reinik, aabnede døren for dem, og de fik øie paa sit barn, som laa der i den store seng med feberagtig glødende øine og med sine smaa brændende hænder fast klamrede om Mirjams ene haand. Taterpigen sad ubevægelig ved siden af hendes hovedpude. Mor Lisbet hulkede høit, men Johan kunde ikke lade være i sine miner at give tilkjende den affky, som han følte mod taterpigen, saa dennes første indskydelse var at søge skjul for at unddrage sig hans vrede. Men neppe rørte hun paa sig, før Fridoline reiste sig i sengen og udbrød i en ængstelig tone: "Mirjam! Mirjam!" idet hun famlede efter hendes haand.

Da traf doktoren Johan og hans mor tilside og sagde meget alvorlig:

"I maa ikke nu jage Mirjam bort eller modsigge den syge. Det gjælder liv eller død."

Dg med brændende taarer greb bedstemoderen Mirjams haand og lagde den uden et eneste bebreidende ord sagte i den kjære Fridolines.

14de Kapitel.

Eng og atter frist igjen. — En streng afgjævelse.

I begyndelsen faldt det meget vanskelig for Johan og mor Lisbet at taale Mirjam i sin nærhed; hun havde jo forlokket deres elskede barn og bragt hendes liv i fare. Doktoren, som saa til den syge flere gange om dagen, fatte altid op et saa alvorligt ansigt og kom med saa liden trøst, at taterpigens brøde stadig syntes større og større. Og dog var det umuligt at jage hende bort; thi den syge kjendte ingen anden end hende, og hendes stemme kunde midt under de heftigste feberbilleder faa hende til at blive roligere. Ja, det hændte, at hun endog i søvne kjendte efter, om Mirjam var hos hende, og naar denne en og anden gang forlod værelset, kunde hun fare op og skjælbende af angst raabe: „Mirjam, gaa ikke fra mig, jeg er saa bange! Jeg fryser, varm mig. O, det sorte uhyre! Jag det bort! De onde aander vil røbe mig, hold mig fast — hjælp mig, Mirjam!“

Efter saadanne udbrud pleiede hun udmattet at synke ned i puderne og støde alle, som nærmede sig, bort. Men naar Mirjam traadte hen til hende, blev hun roligere, vilde kysse hende og sovne nogenlunde snart med venindens haand i sin.

Bed enden af den anden uge erklærede doktor Helman, at faren for hendes liv var over. „Vor lille taterpige har bidraget lige-saa meget til hendes bedring som jeg“, sagde han, „en saa udmærket sygepleierice, har jeg aldrig haft. I skylder hende stor tak derfor, Kapsel.“

„Tak! Efterat hun ved sine gale indfald næsten har myrdet vort barn!“ svarte Johan ærgerlig; „hun har anstrengt sig for at gjøre sin synd god igjen saavidt muligt, og dette kunde maaſte gjøre, at vi vil tilgive hende — men tak —, det vilde dog være formeget forlangt.“

Lisbet dømte Mirjam lidt mere retfærdig; hun sølte virkelig taknemmelighed mod hende for den trosfaste maade, hvorpaa hun havde pleiet Fridoline, og den taalmodighed, hvor-med hun havde siddet i timevis ved hendes seng, naar den syge forlangte at ligge i hendes arme og lægge sit hoved op til sin venindes bryst for at faa sove. Hun kunde forstaa, hvad det vilde sige for en pige som hende at holde ud fjorten dage i et syge-værelse og næsten ikke sætte sin fod udenfor

døren. Men om saaledes mor Lisbet ogsaa kunde indrømme saa meget overfor Mirjam, saa nærede hun derfor slet ingen kjærlighed til hende, men derimod foruden alt det andre en særegen følelse, som hun ikke vilde tilstaa for nogen: hun var misundelig paa hende.

Stakkars bedstemor! Hun havde stelt for Fridoline fra hun var ganske liden og næret en rent afgudist kjærlighed til hende; hun havde været i mors sted for hende og vilde hver dag gjerne have ofret sit liv for hende, om det havde været nødvendigt, — og nu maatte hun opleve, at hendes lille kjæledægge ikke vilde vide noget af hende, men stadig raabte efter Mirjam. Denne maatte altid række hende baade mad og medicin; til ingen smilte hun saa venlig som til hende, ingen hørte hun saa gjerne paa, — altid maatte det være Mirjam, og alt, hvad hun gjorde, var rigtigt.

Mor Lisbet kom derfor overens med sin søn om, at man til Fridolines eget bedste skulde sende taterpigen bort, da hun havde bundet for stor indflydelse over hende, og hun uden tvil ganske vilde komme til at fordærve hende. Et passende taterfølge, som man kunde sende hende afsted med, var ikke altid let at finde, og de vilde derfor bringe hende til et vaishenhus eller opdragelsesanstalt for forældreløse børn, som blev bestyret af nogle barmhjertige søstre og derfor ligetil kaldtes „klostret“. Her vilde hun faa en kristelig opdragelse istedenfor at reise omkring fra sted til sted med sine landsmænd. De maatte imidlertid vente dermed, indtil Fridoline var bleven saa sterk, at man ikke behøvede at frygte for, at affæden med Mirjam skulde bringe et tilbagefald i hendes sygdom. Som følge heraf blev Mirjam med til Kapsels hjem i Grünfeld, da Fridoline kunde flyttes did. Fridoline lod sig fra morgen til aften betjene af hende og misbrugte hendes umaadelige kjærlighed og taalmodighed, ogsaa efterat hun var bleven istand til at hjælpe sig selv. Mor Lisbet gjorde ingen indvendinger, og forskælte selv barnet i høieste grad og behandlede hende, som om hun skulde være en prinsesse. Men hverken den nye kjole eller sukertøt eller kjærtegn i massevis kunde hindre Fridoline fra et udbrud af fortvilelse, da Mirjam skulde reise. Hun vilde aldrig holde op at græde og forlangte paa det bestemteste ialfald at ledsage sin veninde til Freital.

(Fortætttes.)

Fra det gamle testamente.

(Med Billedde).

Billedet fremstiller for os en af de gudstjenestelige handlinger, som i den gamle pagts tid fandt sted paa den store forsoningsdag om høsten. Vi læser derom i det 16. Kapitel af 3. Mosebog følgende:

„Dg af Israels børns menighed skal han (Aron) tage to gjedebutte til syndoffer og en vædder til brændoffer. — Dg han skal tage de to gjedebutte og fremstille dem for Herrens ansigt ved indgangen til sammenkomstens paulun. Dg Aron skal kaste lod om de to gjedebutte, én lod for Herren og én for Mafel. Dg Aron skal føre den but frem, paa hvilken loddet for Herren er falden, og ofre den til syndoffer. Men den but, paa hvilken lodden for Mafel er falden, skal stilles frem for Herrens ansigt, forat man skal gjøre forligelse ved den og saa sende den til Mafel hen i ørkenen. —

Dg han skal slagte syndofferbutten, som er for folket, og bære dens blod indenfor forhængen; og han skal gjøre med dens blod,

ligesom han gjorde med oksens blod, og stærkte det paa naadestolen og foran naadestolen. Dg han skal gjøre forligelse for helligdommen og rense den for Israels børns besmittelser og fra deres overtrædelser i alle deres synder.

Dg naar han er færdig med at gjøre forligelse for helligdommen og for sammenkomstens paulun og for alteret, da skal han føre den levende but frem. Dg Aron skal lægge begge sine hænder paa den levende butts hoved og bekjende over den alle Israels børns misgjerninger og alle deres overtrædelser i alle deres synder, og han skal lægge dem paa butkens hoved og sende den ved en mand, som staar færdig, ud i ørkenen. Dg butten skal bære alle deres misgjerninger paa sig hen til et øde land, og han skal slippe butten ud i ørkenen. — Dg den, som slipper den but, som er for Mafel, skal to sine klæder og bade sit legeme i vand, og derefter maa han gaa ind i leiren.“

Oplosning paa gaarden i nr. 27.

Teselskab.

Billedgaade.

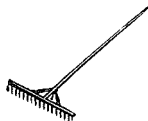
de 123456

d d d d d
d d d d d

N^h dr

e

i l F

